

nøden teknisk uddannelse. Medens det vil være naturligt fortsat at nøjes med at stille dette krav, forsåvidt angår den nye lovs tilsynsassistenten, vil det derimod være rimeligt at give nærmere bestemmelser om den uddannelse, som må kræves af overingeniører og ingeniører under arbejdstilsynet. Det foreslås derfor i *stk. 2*, at det til ansættelse i disse stillinger kræves, at den pågældende har bestået en afsluttende eksamen ved Danmarks tekniske Højskole eller har en anden *lignende* teknisk uddannelse, samt at pågældende har haft mindst 2 års ansættelse i praktisk virksomhed såvidt muligt efter afsluttet eksamen. I betragtning af de krav, der stilles til uddannelsen af de personer, der skal lede arbejdet i industriens virksomheder, og under hensyn til, i hvilken grad det moderne industriarbejde i mange henseender — f. eks. ved den stadig større udbredelse af den kemiske industri og stadig større anvendelse af kemikalier som råstoffer og hjælpemidler — har forøget faren for arbejderne, er det naturligt at stille store fordringer til uddannelsen af det personale, der skal varetage tilsynet.

Den i fabrikloven af 1913 § 36, *stk. 2*, indeholdte adgang til at kræve, at de folk, der søger ansættelse i fabriktilsynets tjeneste, skal underkastes en særlig prøve for derigennem at godtgøre deres kendskab til fabrikløvgivningen og til de tilsynets virksomheds vedrørende tekniske forhold, er ikke foreslået optaget i den nye lov. Denne adgang har aldrig været benyttet, og det må anses for fyldestgørende, at den praktiske uddannelse bibringes aspiranterne til stillinger i tilsynet ved, at de gør tjeneste i tilsynets forskellige kredse. Det er iøvrigt også her af betydning, at spørgsmålet om, hvorvidt en person egner sig til at ansættes i arbejdstilsynets tjeneste, ikke alene bestemmes ved hans kendskab til lovgivningen og til de tekniske forhold, som tilsynet kommer i berøring med, men mindst lige så meget ved hans almindelige optræden, hans evne til at forhandle med både arbejdsgivere og arbejdere o. s. v., forhold, som kun den pågældendes praktiske tjeneste kan afgive vidnesbyrd om. På den anden side er det selvfølgelig af yderste værdi, at der gives tilsynspersonalet den fornødne vejledning, og at dette får adgang til oplysninger om nye farekilder etc. Sådan vejledning vil imidlertid kunne bibringes ved kursus, som vil kunne etableres ved hjælp af den i § 8 omhandlede arbejderbeskyttelsesfond.

De i paragraffens *stk. 3 og 4* indeholdte bestemmelser svarer til § 36, *stk. 3*, i fabrikloven af 1913. Den i denne paragrafs sidste

punktum indeholdte bestemmelse om de tilsynsførendes adgang til at have privat erhverv er ikke foreslået optaget i den nye lov, da tjenestemandsløvens § 44 nu indeholder en generel bestemmelse herom.

Til § 52.

I § 11 i fabrikloven af 1913 er det fastsat, at enhver maskine på landjorden, hvis brug kan medføre fare for liv eller helbred, og som sættes i bevægelse ved en kraftmaskine, er undergivet bestemmelserne i lovens kapitel III om forebyggelse af ulykkestilfælde ved brug af maskiner. Da det kun er et meget ringe antal mekanisk drevne maskiner, hvis brug ikke teoretisk *kan* medføre fare for liv eller helbred, forudsætter denne bestemmelse i virkeligheden, at der af fabriktilsynet eller det kommunale maskintilsyn føres et ganske regelmæssigt tilsyn med sådanne maskiner. Dette har for fabriktilsynets vedkommende da også fundet udtryk i forskrifterne for arbejds- og fabriktilsynets virksomhed, hvor det fastsættes, at enhver virksomhed såvidt muligt bør tilses mindst 1 gang om året. Det tilføjes dog, at eftersyn kan finde sted med længere mellemrum på sådanne arbejdssteder, hvor anlægget frembyder mindre fare, eller hvor man efter tilsynets erfaring holder sig de gældende forskrifter efterrettelig, medens på den anden side visse nærmere betegnede virksomheder bør tilses hyppigere.

I praksis har det imidlertid ikke været muligt med den forhåndenværende arbejdskraft at gennemføre et regelmæssigt årligt tilsyn med samtlige virksomheder. For en del af de virksomheder, som efter forslaget henføres under loven, f. eks. handels- og kontorvirksomheder, vil et så hyppigt tilsyn ej heller være påkrævet.

Det foreslås derfor i *stk. 1*, at der med hensyn til tilsynsvirksomhedens udøvelse gøres en sondring imellem virksomheder, i hvilke der af hensyn til ulykkes- og sygdomsrisikoen skal finde et regelmæssigt tilsyn sted, og virksomheder, hvor tilsynet kun skal udøves gennem stikprøver, eller når der som følge af anmeldelse eller på grund af andre særlige forhold er anledning til at antage, at der finder lovovertrædelser sted.

Ved siden heraf foreslås det, at alle ulykkestilfælde af alvorlig karakter (herunder akutte forgiftningstilfælde) skal undersøges af tilsynet, og at denne undersøgelse såvidt muligt skal foretages omgående. Allerede nu undersøger fabriktilsynet alle de ulykkestilfælde, der forekommer i de tilsyn undergivne virksomheder, og som det kommer til kundskab om gennem deres an-